

Arrest

nr. 243 494 van 30 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 17 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor verzoeker, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit en van Palestijnse origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 30 september 2018 België binnen met een kopie van zijn paspoort en identiteitskaart en verzoekt op 15 oktober 2018 om internationale bescherming. Op 17 december 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in X, Libië, op X1989. U bent van Palestijnse origine en u bent moslim. U bent sedert 18 november 2018 gehuwd met L. A. (...). Zij verblijft tot op heden in Saudi Arabië.

U bent niet geregistreerd bij UNRWA. Uw vader werkte als burgerlijk ingenieur bij de Palestijnse Autoriteiten tot aan de machtsovername van 2007. Hij ontvangt tot op heden een pensioen. Uw beide ouders verblijven in uw ouderlijk huis te Abasan Al-Jadida, Gaza, alwaar u woonde tot aan uw vertrek op 30 augustus 2017. U behaalde een diploma journalistiek en legde uzelf toe op fotografie. Voorts voorzag u zichzelf van een inkomen door het kopen en verkopen van kledij en via landbouwactiviteiten op de grond van uw familie.

Tussen april en mei 2017 hebt u een eerste keer problemen ondervonden met Hamas. U werd gearresteerd nadat u een betoging had gefotografeerd aan de grens met Israël. U werd beschuldigd van het fotograferen van de tunnels die aan Hamas toebehoren. Ten gevolge van uw arrestatie werd uw fototoestel, GSM en laptop in beslag genomen. Hamas verdacht u ervan banden te hebben met de Palestijnse Autoriteiten, en foto's en informatie doorgestuurd te hebben naar Israël en de Palestijnse Autoriteiten. U werd bijgevolg bestempeld als een spion die werkte voor Israël. Na uw ondervraging werd u vrijgelaten. In de maanden die volgden werd u regelmatig lastiggevallen door leden van Hamas. U werd gefouilleerd en men controleerde uw GSM. Dit leidde ertoe dat u zich niet langer in het openbaar toonde. U besloot bijgevolg het land te verlaten op 30 augustus 2017.

U reisde via Egypte per vliegtuig naar Turkije, alwaar u te voet de grens met Griekenland overstak en met een vals paspoort op 29 september 2018 per vliegtuig naar België reisde.

Uw broer, K. A. L. (...), vroeg op 2 september 2014 in België internationale bescherming aan. Hem werd op 23/03/2015 de vluchtelingenstatus toegekend op basis van de door hem aangehaalde persoonlijke motieven.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende originele documenten neer: uw identiteitskaart, uw paspoort en twaalf foto's. Voorts legt u van volgende documenten een kopie neer: uw geboorteakte, de identiteitskaarten van uw ouders, het paspoort van uw vrouw, uw huwelijksattest, uw uittreksel van de burgerlijke stand, drie dagvaardingen, vier attesten ter staving van uw vrijwilligerswerk in Gaza, twee medische attesten opgemaakt in België, een psychologisch attest, uw eerste paspoort voor het beschadigd werd, uw eerste paspoort nadat het beschadigd werd, een Palestijns wetsartikel, vertalingen van uw dagvaardingen, een oproeping van militaire rechtbank met vertaling, een krantenartikel m.b.t. uw oom, een screenshot van een Facebookconversatie, een uittreksel uit het pensioenregister van uw vader, uw Turks visum, een vragenlijst ter staving van uw aanwezigheid in Abassan al-Jadida, een verklaring van de gemeente ter staving van uw deelname aan een programma voor afgestudeerden zonder werk, een verklaring van de gemeente Abassan al-Jadida ter staving van uw aanwezigheid in Abassan al-Jadida tot en met 27 augustus 2017, een medisch attest opgemaakt te Gaza en een cheque m.b.t. de aankoop van cement. Voorts legt uw advocaat een lijst van de grensovergang met Rafah neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Uit de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw fysieke en mentale gezondheidstoestand kan immers allerm minst afgeleid worden dat u niet door uw fysieke of psychische staat niet in staat zou zijn om op een normale manier de asielp procedure te doorlopen. Het eerste en tweede attest beschrijven een knieprobleem. Het derde attest bevestigt dat u tweemaal per maand een psychologische begeleiding krijgt omwille van uw klachten van o.a. slapeloosheid, neerslachtigheid en concentratiemoeilijkheden. Het attest omvat gezien het beperkte aantal consulten slechts een voorlopige diagnose, namelijk een stoornis gelinkt aan trauma's of stressfactoren en een depressie. Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat een psycholoog niet de bevoegdheid heeft om medische diagnoses te stellen. Bovendien kan noch uit het attest noch uit uw persoonlijke onderhouden afgeleid worden dat de door u aangegeven concentratieproblemen uw cognitieve vermogens dusdanig zouden aantasten dat u niet in staat zou zijn

op adequate wijze uw asielmotieven uiteen te zetten. Niet alleen gaven noch u noch uw advocaat tijdens deze onderhouden aan dat u concentratiemoeilijkheden ervaarde, ook kon dit niet opgemaakt worden uit het verloop van uw persoonlijk onderhouden waar u gedetailleerde en duidelijke verklaringen aflegde.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u niet noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Overeenkomstig de UNHCR Revised Note on the Applicability of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees van oktober 2009 vallen evenwel enkel volgende categorieën van UNRWA-Palestijnen onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie: (1) Palestijnen die “Palestina Vluchtelingen” zijn in de zin van Resolutie 194 (III) van de Algemene Vergadering van 11 december 1948 en daarop volgende resoluties van de Algemene Vergadering, en die, ingevolge het Arabisch-Israëliësch conflict van 1948, ontheemd zijn uit dat deel van het mandaatgebied Palestina dat later de staat Israël werd, en die in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren; (2) Palestijnen die “ontheemde personen” zijn in de zin van Resolutie 2252 (ES-V) van 4 juli 1967 van de Algemene Vergadering en de daarop volgende VN-resoluties, en die, ingevolge het Arabisch-Israëliësch conflict van 1967 ontheemd zijn uit Palestijnse gebied dat sinds 1967 bezet wordt door Israël en die niet in de mogelijkheid verkeren om terug te keren; (3) MNR Family Members; en (4) Non-refugee wives.

Daar u volgens uw verklaringen niet bij de UNRWA geregistreerd staat omdat uw familie oorspronkelijk afkomstig is uit Gaza (zie CGVS 1 p. 14) valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw asielaanvraag verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming verklaart u niet te kunnen terugkeren naar de Gazastrook omwille van beschuldigingen door Hamas m.b.t. spionage omdat u tunnels van hen fotografeerde, aanwezig was bij betogingen aan de grens en omwille van het doorgeven van gevoelige informatie aan een contact in Israël (CGVS 2 p. 3, 4, 6). Ten gevolge van deze beschuldigingen vreest u vermoord te worden door de mensen van Hamas (CGVS 2 p. 3) Uw verklaringen kunnen echter om de volgende redenen als niet geloofwaardig worden beschouwd.

Vooreerst moet er op gewezen te worden dat u er doelbewust voor koos de Belgische autoriteiten te misleiden. Zo beweerde u eerst dat uw problemen zich in juni 2018 afspeelden. U legde hieromtrent valse verklaringen af bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), en tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS (CGVS 1 p. 17-18). Bovendien legde u valse documenten ter staving van uw aanwezigheid in Gaza en van uw probleem met Hamas (CGVS 1 p. 7). U verklaarde immers initieel dat uw probleem met Hamas begon ten gevolge van een foto-opdracht voor de organisatie Al Rowad (CGVS 1 p. 13 & 14). Ter staving van uw verklaringen legde u een attest neer dat uw tewerkstelling voor deze organisatie van 1 april 2018 tot 31 mei 2018 bevestigt (CGVS 1 p.7). Tevens legde u een andere tewerkstellingsattest neer dat u van januari tot maart 2018 in de Gazastrook plaatste (CGVS 1 p.7). Uit screenshots van uw Instagramprofiel bleek echter dat u zich reeds in Turkije bevond in juni 2018 (CGVS 1 p. 20-21), hetgeen u overigens erkent na een confrontatie met de vermelde beelden en overleg met uw advocaat (CGVS 1 p. 20 – 21). Het feit dat u met valse verklaringen en documenten uw relaas trachtte te staven doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van alle andere door u ingediende documenten ter staving van uw vermeende vrees en brengt de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven in het gedrang. Gelet op het feit dat u loog over uw werkelijke verblijfplaatsen binnen de door u gepresenteerde tijdlijn en het tijdstip waarin uw problemen hebben plaatsgevonden, werd u de kans geboden uw verklaringen te herzien. Ten gevolge uw nieuwe verklaring over het moment van uw vertrek, en op vraag van uw advocate, werd u de kans geboden om ware toedracht van uw vlucht toe te lichten tijdens een tweede onderhoud (CGVS 1 p. 23). In uw tweede onderhoud houdt u vast aan uw initiële vrees die u nu verplaatst in de tijd (CGVS 2 p. 4 – 5). Niet alleen verschuift u uw asielaanvraag in de tijd ook geeft u uw relaas op meerdere punten een nieuwe wending. Zoals eerder aangehaald koppelt u

uw problemen los van uw vrijwilligerswerk voor Al Rowad en uw aanwezigheid op de mars van de terugkeer. In uw nieuwe versie voegt u dan weer een nieuw luik dat u initieel niet vermeldde toe, met name dat u omwille van uw contacten met een Israëlisch staatsburger door Hamas gevisieerd werd (CGVS 2 p.4; CGVS 1 p.17,18,19). Als u er in uw tweede onderhoud op gewezen wordt dat u in uw gewijzigde versie een geheel nieuwe oorzaak van uw problemen met Hamas verwerkt bevestigt u slechts dat dit klopt (CGVS 2 p.7). Dit is weinig ernstig. Dat u niet alleen valse verklaringen aflegde over uw vertrek uit Gaza en het tijds kader van de vervolgingsfeiten die u kende, maar ook uw relaas op cruciale punten aanpast haalt het geloof in uw asielmotieven geheel onderuit. Een dergelijke handelswijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Van een verzoeker mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs worden verwacht dat hij zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn echte vluchtmotieven en het tijdstip waarin de problemen zich presenteerden. Een dergelijke houding waarbij u de autoriteiten waarvan u de bescherming inroept tracht te misleiden is niet in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat u de waarheid niet vertelde over uw tijdstip van vertrek en de tijdslijn van uw problemen met Hamas omdat anderen u dit hadden aangeraden (CGVS 1 p. 21 & CGVS 2 p. 7), is niet afdoende als uitleg. Indien u daadwerkelijk slechts uw asielrelaas in de tijd verschoof om uw vertrek uit Gaza nauwer te laten aansluiten bij uw aankomst in België kan er verwacht worden dat u slechts één versie en geen twee versies van uw asielrelaas verklaarde.

Uw geloofwaardigheid wordt voorts ondermijnd door een aantal ongerijmdheden tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaart u gezien te worden als spion omdat u o.a. contacten had met mensen in Israël om geldstromen tussen een Israëlisch contact en families in Gaza mogelijk te maken (CGVS 2 p. 4). In dit kader wijzigt u echter regelmatig uw verklaringen. Zo verklaart u initieel dat u altijd geld ontving van uw contact (CGVS 1 p. 22). Als u gevraagd wordt naar bewijzen van de geldstromen beweert u opeens geen geld ontvangen te hebben maar slechts namen of identiteitsnummers te hebben doorgegeven (CGVS 1 p. 22; CGVS 2 p. 4). Later verklaarde u dan weer foto's van tunnels en gegevens van verzetsleden doorgegeven te hebben aan uw contact in Israël (CGVS 2 p. 6). Opnieuw wijzigt u even later uw verklaringen en beweert u nu dat u niets doorgaf aan het buitenland (CGVS 2 p. 7). De vaststelling dat u voortdurend uw verklaringen aanpast ontnemt uw beweringen elk geloof. Bovendien is het gelet op uw uitspaken dat u geen informatie doorgaf, dat Hamas in staat is uw telefoon af te luisteren en dat uw camera, laptop en telefoon in beslag werden genomen onwaarschijnlijk dat Hamas u zou beschuldigen van het doorgeven van informatie (CGVS 2 p. 4 & 7). Aan de andere reden die u aanbrengt voor de focus van Hamas op uw persoon kan evenmin geloof worden gehecht. U beweert dat u bij een betoging de smokkeltunnels van Hamas fotografeerde (CGVS 1 p.18; CGVS 2 p.4). U geeft aan dat Hamas fotografen alle vrijheid gaf en hen geen beperkingen oplegde (CGVS 1 p.14). Het is zeer onwaarschijnlijk dat u zonder toestemming of restricties in de buurt van smokkeltunnels die aan Hamas toebehooren, leden van Hamas kon fotograferen (CGVS 1 p. 14). Deze bevinding doet verder afbreuk aan het geloof in uw conflict met Hamas.

U beweert tot tweemaal toe in mei 2017 opgepakt te zijn door leden van Hamas omwille van de door u aangehaalde verdenkingen. Het is echter opmerkelijk dat u in uw verklaringen van uw eerste onderhoud en die van uw tweede onderhoud met verschillende aantallen i.v.m. uw arrestaties komt. Zo verklaart u bij uw eerste onderhoud drie maal gearresteerd te zijn en in uw tweede onderhoud twee arrestaties ondergaan te hebben. Gelet op de meedogenloze reputatie van Hamas, haar netwerk en de zwaarwichtigheid van door u aangehaalde beschuldigingen, is het overigens hoogst onwaarschijnlijk dat u tot tweemaal toe zonder verdere gevolgen kon beschikken na een arrestatie voor vermeende spionage (CGVS 2 p. 4). Deze schijnbaar passieve houding van Hamas ondanks de zware beschuldigingen aan uw adres zet zich ook voort na uw vertrek. Na uw vertrek ontving uw familie drie oproepingsbrieven voor u. Na deze oproepingsbrieven kwamen er patrouilles bij uw thuis langs die op hun beurt werden afgesloten met het vonnis van de militaire rechtbank (CGVS 2 p.3). Andere problemen kende uw familie niet sedert uw vertrek (CGVS 2 p. 6). Deze drie dagvaardingen die u neerlegt dateren van 15 augustus 2018, 25 augustus 2018 en 25 oktober 2018. Aangezien u reeds op 30 augustus 2017 de Gazastrook verliet is het zeer bevreemdend dat Hamas een jaar lang niets tegen u zou ondernemen om u vervolgens terug zeer actief te vervolgen (CGVS 2 p.3). Deze houding van Hamas is allesbehalve plausibel. Tenslotte is het zeer opmerkelijk dat de lokale overheid van Hamas op uw vraag bevestigingsbrieven zou afleveren gelet op het feit dat u als voortvluchtig wordt beschouwd.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Wat betreft het vluchtelingenstatuut dat toegekend werd aan uw broer moet in eerste instantie opgemerkt worden dat uw broer in België aankwam op 1 september 2015 en op 2 september 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende. U kwam daarentegen ruim drie jaar later aan in België op 29 september 2018 (CGVS 1 p. 16) en diende een verzoek om internationale bescherming in op 1 oktober 2018. Het CGVS moet bovendien elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. In casu haalde uw broer net zoals u strikt persoonlijke motieven aan waardoor het loutere feit dat hij als vluchteling erkend werd dan ook niet betekent dat er ook in uw geval beslist moet worden tot toekenning van een beschermingsstatuut. Uit het geheel van de vaststellingen blijkt op afdoende wijze dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofdte een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëlesector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddeld Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoort is.

U bent immers een hoogopgeleide volwassen man die duidelijk aantoonde zelfredzaam en ondernemend ingesteld te zijn. Zo slaagde u er in om uzelf van een inkomen te voorzien door het kopen en verkopen van kledij, de landbouwactiviteiten op de grond van uw familie, en uw activiteiten voor organisaties zoals Mercy Corps (CGVS 1 p. 9, 13 & 14). Voorts verklaarde u steeds op uw vader te kunnen rekenen indien u iets te kort kwam (CGVS 1 p. 14). Zo kon u tevens op hem rekenen voor het betalen van de bruidsschat voor uw vrouw, ter waarde van 8.000 Jordaanse Dinar (CGVS 1 p. 12). Tenslotte bleek u in de positie om uw passie voor fotografie verder te kunnen ontwikkelen door extra opleidingen te volgen (CGVS 1 p. 13) en kon u zichzelf een camera met benodigdheden, ter waarde van 1.000 dollar, aanschaffen.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u uit een gegoede familie komt. U verklaart dat uw familie in haar levensonderhoud kan voorzien (CGVS 1 p. 11) en dat uw vader tot op vandaag een salaris van de Palestijnse Autoriteiten mag ontvangen (CGVS 1 p. 11). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat uw ouderlijke woning, bestaande uit twee verdiepingen, een eigendom van de familie is en dat uw familie over landbouwgrond beschikte. (CGVS 1 p. 11, 14). Tenslotte konden uw broers en uzelf genieten van een universitaire studie (CGVS 1 p. 13) en is uw familie tot op vandaag in staat uw jongere zus en broer te laten genieten van een degelijke opleiding (CGVS 1 p. 13).

U geeft aan dat u een goed contact hebt met uw familieleden en dat deze band wordt onderhouden (CGVS 1 p. 4 & 5). Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer geen beroep kan doen op uw familie noch dat zij niet bereidwillig zouden zijn om u te helpen. Gezien bovenstaande vaststellingen kan er niet aangenomen worden dat u bij terugkeer naar Gaza in precare levensomstandigheden zou terechtkomen.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>, alsook de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019" van 10 september 2019) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermde Rand" startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakkingen van geweld. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei, 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlische strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze

aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de Gazastrook. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen.

Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berm bommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van

consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel

ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden.

De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

U heeft bovendien met de door u neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, de kopie van uw geboorteakte, de identiteitsdocumenten van uw ouders en vrouw, uw huwelijksakte, het uittreksel van de burgerlijke stand, het uittreksel ter staving van het pensioen van uw vader en de kopie van uw oud paspoort voor en na beschadiging, uw Turks visum, de verklaringen van de gemeente, de vragenlijst voor de bewoners van Abassan al-Jadida en de aankoopcheque hebben louter betrekking op uw identiteit en herkomst.

De twee medische attesten en het psychologisch attest, hebben betrekking op uw gezondheidstoestand. Indien u uw gezondheidsproblemen zou willen laten gelden in uw verzoek dient te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

De attesten m.b.t. uw activiteiten als vrijwilliger bij verscheidene organisaties, de dagvaardingen en de stukken van militaire rechtbank werden reeds besproken. Hierbij kan bijkomend benadrukt worden dat stukken slechts het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, quod non in casu.

Het krantenartikel i.v.m. het probleem van uw oom heeft louter betrekking op zijn persoonlijk probleem, waarover u expliciet verklaart dat dit probleem geen motief in uw verzoek vormt (CGVS 2 p. 4). Het door u aangeleverde screenshot van een Facebookconversatie is slechts een momentopname die de vaststellingen omtrent de geloofwaardigheid van uw asielmotieven allerm minst kunnen ombuigen. Tenslotte legt u nog foto's neer van u met een fototoestel en van Palestijnse manifestanten. Deze foto's hebben geen bewijskracht om uw vrees voor Hamas te kunnen ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker vat kort de redenen van de bestreden beslissing samen en stelt het hiermee niet eens te zijn. Vervolgens geeft hij een inhoudelijke toelichting bij de geschonden geachte rechtsbeginselen en stelt hij dat *in casu* de commissaris-generaal niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier, tot zijn conclusie is gekomen.

Wat betreft het afleggen van valse verklaringen en het voorleggen van valse documenten betoogt verzoeker als volgt:

"Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat het feit dat de verzoeker zijn relaas trachtte te staven met valse verklaringen en documenten afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van alle andere door hem ingediende documenten en afbreuk doet de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven.

De verzoeker kan akkoord gaan dat hij getracht heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden doch kan de redenering van het CGVS niet volgen. Valse verklaringen aan het begin van de procedure kunnen de geloofwaardigheid van de latere verklaringen niet o priori aantasten.

Het is zo dat verzoeker was ingegaan op verkeerd advies van andere asielzoekers die hem hadden aangeraden zijn vertrekdatum uit Gaza te verplaatsen en een langer verblijf in Egypte en Turkije te verbergen. Het CGVS had ook een vermoeden in die zien en confronteerde de verzoeker hiermee:

(...)

(CGVS I p. 20-21)

De verzoeker verklaarde op het einde van zijn eerste gehoor op datum van 22/10/2019 dat hij bereid is om de waarheid te vertellen. De protection officier (PO) stelde dat hij de waarheid moet weten om zijn aanvraag juist te kunnen beoordelen. Het CGVS gaf hem daartoe ook de kans en hoorde hem nogmaals op datum van 8/11/2019.

Er dient opgemerkt te worden dat de verzoeker enkel valse verklaringen heeft afgelegd aangaande de chronologie van de feiten en zijn vertrek uit Gaza later in de tijd heeft gesitueerd.

Hij trachtte daarmee een langere periode van verblijf in Turkije te verbergen. De verzoeker legde geenszins valse verklaringen af aangaande de vervolgingsfeiten en zijn asielrelaas blijft bijgevolg consistent.

De verzoeker ziet niet in waarom er a priori een voorbehoud moet gemaakt worden bij zijn verklaringen, terwijl het CGVS hem juist de kans heeft gegeven om de waarheid te zeggen.

Het CGVS liet uitschijnen dat verzoeker als het ware een tweede kans kreeg, maar dan leest verzoeker in de bestreden beslissing dat zijn relaas en documenten o priori ongeloofwaardig zijn.

Het CGVS stelt zich onredelijk op."

Aangaande zijn psychologische problemen, laat verzoeker het volgende gelden:

"De verzoeker kampt met psychologische problemen. Hij heeft dit verschillende keren tijdens het persoonlijk onderhoud verklaard en heeft hiervan een medisch attest voorgelegd. Ook de raadsman van de verzoeker heeft gewezen op zijn kwetsbaar psychologisch profiel op het einde van het tweede gehoor.

De psychologische kwetsbaarheid en de erbarmelijke levensomstandigheden kunnen weldegelijk een individueel element vormen die ervoor zorgen dat de verzoeker onderworpen wordt aan een onmenselijke en vernederende behandeling bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

Het CGVS maakt in de bestreden beslissing op dit punt geen enkele afweging en bespreekt de psychologische problemen van de verzoeker enkel onder luik van de procedurele noden. Het CGVS

erkent dan ook dat de verzoeker psychologische problemen heeft, doch stelt dat deze geen weerslag zouden hebben gehad op het verloop van het persoonlijk onderhoud:

De psychologische problemen worden echter niet in aanmerking genomen bij de bepaling van de kwetsbaarheid van de verzoeker, niet in het kader van het asielrelaas noch in het kader van de nood aan subsidiaire bescherming.

De verzoeker heeft weldegelijk een kwetsbaar profiel.

De verzoeker legde een uitgebreid psychologisch attest van zijn psycholoog voor, de heer E. D. (...) voor van 15/10/2019 (zie stuk 3):

"(...) »

(zie stuk 3)

In het attest wordt het lijden van verzoeker nauwkeurig beschreven en blijkt dat hij een kwetsbaar profiel heeft. Hij kampt met zeer veel stress die te wijten is aan verschillende elementen zoals de gebeurtenissen in het land van herkomst, de druk van zijn familie alsook zijn onzeker verblijfsstatuut.

De verzoeker heeft bovendien depressieve gedachten. Hij heeft slaapproblemen, concentratieproblemen en wordt geplaagd door repetitieve gedachten en herinneringen. Hij heeft een groot gevoel van schuld en schaamte en raakt snel geïrriteerd. Hij heeft bovendien donkere gedachte, en angstaanvallen. De verzoeker denkt vaak dat zelfmoord de enige uitweg is.

Het CGVS tracht in de bestreden beslissing de geloofwaardigheid van het psychologisch attest onderuit te halen doch slaagt er niet in dit op een overtuigende manier te doen. Het CGVS stelt dat een psycholoog niet bevoegd zou zijn om een diagnose te stellen.

Dit is echter manifest onjuist.

De Psychologencommissie omschrijft de taak van een klinisch psycholoog op haar website compsy.be als volgt (zie stuk 4):

"(...)"

(zie stuk 4, eigen markering)

Het verschil met een psychiater is het feit dat een psychiater een arts is en hierdoor bevoegd om medicatie voor te schrijven:

"(...)"

(zie stuk 4)

Een klinisch psycholoog is weldegelijk bevoegd om een diagnose te stellen volgens de DSM V maar dient in overleg met een psychiater over de medicatie te beslissen.

De verzoeker wenst verder de deskundigheid van zijn psycholoog te benadrukken. Hier legt hij een uitprint van de website psycholoog.be voor met betrekking tot E. D. (...) (zie stuk 5).

Onder werkdomeinen van psycholoog D. (...) wordt onder andere psychotraumatologie vermeld, waarvoor hij een gespecialiseerde opleiding volgde aan de Université de Paris VII.

Daarnaast heeft hij uiteraard een master in de klinische psychologie behaald als een de vierjarige opleiding analytische psychotherapie, een tweejarige opleiding psychodiagnostiek en één jaar klinische seksuologie.

De psycholoog van verzoeker is weldegelijk voldoende geplaatst om een diagnose te stellen.

De verklaringen van verzoeker komen over met de inhoud van het attest. Hij heeft duidelijk aan dat hij psychologische problemen heeft en denkt aan zelfmoord.

De verzoeker verklaarde dat hij door de foltering ondergaan in de Gazastrook psychologische en medische problemen heeft gekregen:

"(...)"

(CGVS I p. 18)

De verzoeker verklaarde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op 22/10/2019 dat hij zich niet goed voelt thuis, zijn kamer niet verlaat en denkt aan zelfmoord:

"(...)"

(CGVS I p. 19)

De verzoeker verklaarde op het einde van het eerste gehoor uitdrukkelijk dat hij een psychologische behandeling krijgt en denkt aan zelfmoord:

"(...)"

(CGVS I p. 22)

De verzoeker verklaarde tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat zijn psychologische toestand al in Gaza verslechterd was omwille van de pesterijen van Hamas en het geroddel van de buurtbewoners:

"(...)"

(CGVS II p. 4-5)

De verzoeker is gegriefd door het feit dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met zijn psychologische kwetsbaarheid noch bij het asielrelaas noch bij de nood aan subsidiaire bescherming. Een psychologische kwetsbaarheid kan er immers toe leiden dat een persoon bij terugkeer naar zijn

land van herkomst een onmenselijke en vernederende behandeling zal moeten ondergaan. Dit zeker het geval gelet op de specifieke situatie in de Gazastrook.

Het CGVS handelt onzorgvuldig door het uitgebreid psychologisch attest, de verklaringen van verzoeken en de opmerking van zijn raadsman aangaande zijn kwetsbaar profiel te negeren. Terwijl een psychologisch kwetsbaar profiel een doorslaggevende reden kan zijn voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus."

Over zijn contacten met Israël zet verzoeker vervolgens het volgende uiteen:

"Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat de verklaringen van de verzoeker tegenstrijdig zijn wat betreft de contacten met Israël. Het CGVS vindt het opvallend dat de verzoeker zijn relaas meermaals lijkt te wijzigen. Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker eerst verklaarde altijd geld te hebben ontvangen van zijn Israëlische contactpersoon, daarna zou hij verklaard hebben dat hij enkel de contactgegevens en identiteiten moest doorgeven en dat hij later zou verklaard hebben dat hij de foto's van de tunnels heeft doorgestuurd naar de persoon in Israël.

De verzoeker kan niet akkoord gaan met een dergelijke motivering.

Het CGVS gaat er vanuit dat de verzoeker zijn verklaringen wijzigt en zit, gelet op de eerder valse verklaringen van verzoeker, in een tunnelvisie.

De verzoeker wenst vooreerst te benadrukken dat hij nooit geld heeft ontvangen van de heer M. A. B. (...).

De verzoeker moest enkel de namen doorgeven en de identiteitsnummers van de mensen die het geld nodig hadden.

Bovendien stuurde hij nooit foto's of andere informatie door naar de persoon in Israël, dit was enkel een valse beschuldiging vanwege Hamas

De verzoeker verklaarde het volgende:

(...)

(CGVS I p. 22)

De verzoeker verklaarde eerst dat de persoon in Israël altijd geld stuurde naar "ons" om andere mensen te helpen.

De eerste verklaring van verzoeker is vaag en voor interpretatie vatbaar. Het is daarom dat hij op de daaropvolgende vraag en duidelijker en preciezer antwoord geeft nl. hij ontving zelf geen geld maar contactgegevens van mensen door aan de persoon in Israël die ervoor zorgde dat het geld bij de juiste personen terecht kwam. De verzoeker wijzigt zijn verklaring niet maar maakt een verduidelijking. Het CGVS ziet hier ten onrecht een tegenstrijdigheid in.

Hij bleef hier tijdens het tweede gehoor ook consistent over:

(...)

(CGVS II p. 4)

De verzoeker verklaarde dus dat hij enkel identiteitsgegevens doorgaf aan de persoon in Israël maar zelf geld ontving.

Wat betreft het doorgeven van foto's en andere informatie stelt de verzoeker dat dit enkel een valse beschuldiging was van Hamas.

De verzoeker verklaarde het volgende:

(...)

(CGVS II p. 6-7)

Uit de bovenstaande passage blijkt duidelijk dat de verzoeker spreekt over de beschuldigingen tegen hem. De protection officer vroeg of hij het goed begrepen had dat de verzoeker werd beschuldigd omwille van het fotograferen van de tunnels van Hamas. De verzoeker bevestigde dat hij werd beschuldigd van het doorgeven van informatie aan de jongen uit Israël.

De protection officer vraagt welke info dat was en de verzoeker verklaarde welke informatie hij volgens Hamas zou hebben doorgeven. Het gesprek gaat nog steeds over de beschuldigingen van Hamas niet wat verzoeker heeft gedaan. De verzoeker bevestigd verder tijdens het tweede gehoor dat hij niets heeft doorgegeven maar er wel van beschuldigd werd.

Eerder tijdens het tweede gehoor heeft verzoeker ook verklaard dat hij geen info heeft doorgegeven. Hij zei aan de mensen van Hamas: "Ik zei: jullie kennen de waarheid. Ik zei dat ik geen informatie had doorgegeven (CGVS II p. 4).

Ook hier zit het CGVS in zijn tunnelvisie en tracht zoveel mogelijk tegenstrijdigheden te vinden. Dit terwijl de verzoeker een nieuwe kans kreeg om de waarheid te zeggen. Het CGVS vergaloppeerd zich echter en trekt verkeerde conclusies uit de verklaringen van verzoeker en hoe deze in het gehoorverslag zijn neergeschreven.

Het CGVS handelt onzorgvuldig en stelt zich onredelijk op. De verklaringen van verzoeker zijn weldegelijk consistent."

Daarna stelt verzoeker het volgende over de arrestaties door Hamas:

"Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker een verschillend aantal arrestaties zou hebben vermeld in zijn eerste en tweede gehoord nl. 3 tegenover 2.

Het CGVS gaat echter voorbij aan het feit dat de verzoeker tijdens het eerste persoonlijk onderhoud weldegelijk vermeld heeft dat het om twee arrestaties ging (CGVS I p. 22):

(...)

De verzoeker zei per vergissing dat hij driemaal werd gearresteerd en stelde een tijdje later dat hij tweemaal werd gearresteerd. De verzoeker was dan op dat moment in een zeer emotionele staat. Hij kreeg immers net te horen dat hij een negatieve beslissing zou krijgen wegens gebrek aan medewerking. De verzoeker voelde zich mentaal "gekraakt" en maakte door vermoeidheid een vergissing. De waarheid kwam immers aan het licht op het einde van het gehoor. De verzoeker kampt verder met psychologische problemen en heeft hiervan een medisch attest voorgelegd. Hij heeft het bovendien ook zelfs verklaard (zie hoger). Het psychologisch attest vermeld bovendien expliciet dat de verzoeker concentratieproblemen heeft (zie stuk 3).

Het CGVS stelt zich onredelijk om door een tegenstrijdigheid te zien in het aantal arrestatie, zeker wanneer verzoeker tijdens hetzelfde verhoor corrigeerde en in het navolgend verhoord consistent bleef. Het CGVS maakte bovendien een onzorgvuldige beoordeling van het dossier."

Over de houding van Hamas voert verzoeker het volgende aan:

"Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat de houding van Hamas, gelet op haar meedogenloze reputatie en sterk netwerk en de zwaarwichtigheid van de beschuldigingen aan het adres van verzoeker, ongeloofwaardig passief zou zijn. De verzoeker mocht immers na twee arrestaties zonder meer beschikken en pas een jaar later werden de dagvaardingen uitgestuurd.

De verzoeker kan niet akkoord gaan met een dergelijke motivering, het CGVS houdt immers niet volledig rekening met zijn verklaringen en de aangebrachte stukken.

Het CGVS stelt dat de verzoeker tweemaal werd ondervraagd en daarna gewoon mocht beschikken.

Het CGVS gaat echter voorbij aan het feit dat de verzoeker in detentie werd geslagen en gefolterd.

Hij verklaarde dit in het eerste deel van het eerste persoonlijk onderhoud doch bevestigde dit ook aan het einde nadat hij de ware toedracht van de feiten had onthuld:

(...)

(CGVS I p. 22)

De verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat hij geslagen en gefolterd werd. Het gaat om gedetailleerde en doorleefde verklaringen:

(...)

(CGVS I p. 18-19)

De verzoeker legt ter staving hiervan ook twee medische attesten voor waaruit blijkt dat zijn hij problemen heeft met zijn rechterknie ten gevolge van een extern trauma.

Uit het medisch attest van Dr. C. (...) van 19/08/2019 blijkt onder andere het volgende:

"(...) »

(zie stuk 6)

De verzoeker heeft een probleem aan zijn meniscus ten gevolge van een lichamelijk letsel veroorzaakt door een trauma.

Dit gegeven komt ook uitdrukkelijk naar voor in het medisch attest van dr. D. Q. D. P. (...) van 02/10/2019 (zie stuk 7):

"(...)

Het CGVS gaat volledig voorbij aan het feit dat de verzoeker gefolterd en geslagen is in detentie en komt hier tijdens het tweede gehoor niet meer op terug.

Het CGVS kan bezwaarlijk stellen dat de verzoeker na twee ondervragingen zonder meer kon beschikken. De verzoeker werd gefolterd teneinde een valse bekentenis te bekomen en dit heeft een zeer sterke indruk op hem nagelaten. Hij kreeg hierdoor psychologische en medische problemen.

De verzoeker werd daarna een jaar lang lastiggevalen en gefouilleerd. Hij werd in de gaten gehouden en zijn bewegingsverheid werd opzettelijk beperkt door de leden van Hamas. De verzoeker werd gepest en na controle werd er regelmatig tussen zijn benen of boven zijn hoofd geschoten.

Hij werd danig onder druk gezet dat hij zijn woning niet meer kon verlaten of zich in het openbaar vertonen. De verzoeker bleef op de grond rondom het ouderlijk huis.

Hij legde hierover gedetailleerde en doorleefde verklaringen af:

(...)

(CGVS II p. 4-5)

Hamas had kennelijk besloten dat het voldoende was om verzoeker te intimideren en hem het leven zuur te maken.

De verzoeker werd bovendien ook gepest via sociale media en legde hiervan een screenshot voor.

Na verzoekers vertrek uit Gaza op 27/08/2017 ontving zijn familie verschillende aanhoudingsbevelen. De verzoeker legt de kopieën ervan voor. Het identiteitsnummer van de verzoeker op het arrestatiebevel komt overeen met het identiteitsnummer op zijn paspoort en identiteitskaart zijnde: (...) (zie stukken 12 en 13).

Het eerste aanhoudingsbevel draagt de datum van 15/08/2018 en werd dezelfde dag om 07:00 aan de familie van de verzoeker bezorgd (zie stuk 8). Er wordt verzocht de verzoeker te arresteren en 24 uur vast te houden in het politiebureau van Alsharkeia.

Het volgende aanhoudingsbevel werd aan de familie van verzoeker bezorgd op datum van 25/08/2018 om 10:00 (zie stuk 9). Er wordt verzocht de verzoeker te arresteren en voor 24 uur vast te houden in het politiebureau van Alsharkeia. De verzoeker moet ook de geheugenkaart van zijn camera meenemen of er zal anders een huiszoeking volgen om deze kaart te bekomen.

Aan de familie van de verzoeker werd ook een derde aanhoudingsbevel bezorgd op datum van 25/10/2018 om 11:00 uur (zie stuk 10). De inhoud van het aanhoudingsbevel is hetzelfde, doch er wordt wel vermeld dat het dossier van de verzoeker wordt doorgegeven aan de bataljons van Al-Qassem, de militaire tak van Hamas.

De verzoeker kon evident niet op de aanhoudingsbevelen ingaan of gearresteerd worden gelet op het feit dat hij zich al buiten de Gazastrook bevond. Het dossier van de verzoeker werd doorverwezen naar de Militaire rechtbank.

Op datum van 04/03/2019 gaf de Militaire rechtbank de verzoeker nog een laatste kans zich aan te bieden anders zou hij als voortvluchtig worden beschouwd en bij verstek worden berecht.

De verzoeker wordt beschuldigd onder het artikel 131 van de revolutionaire maatregelen van de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie van het jaar 1979.

De verzoeker legde een kopie van het arrestatiebevel van de militaire rechtbank voor van 04/03/2019 (zie stuk 11):

"(...)"

(zie stuk 11)

De verzoeker wenst de wettekst van het artikel 131 van het Revolutionair Strafwetboek van de Palestijnse bevrijdingsorganisatie van 1979 voort te leggen, om aan te tonen dat het om een ernstige beschuldiging van verraad gaat (zie stuk 14). Hiernaar wordt in het arrestatiebevel van de militaire rechtbank verwezen.

De tekst van het artikel 131 is als volgt:

"(...)"

(zie stuk 14)

De verzoeker kon ook gedetailleerde verklaringen afleggen aangaande de voorgelegde documenten. De protection officer (PO) besloot echter om niet verder door te vragen:

(...)

(CGVS II p. 3-4)

Het CGVS deed geen zorgvuldig onderzoek naar de neergelegde documenten en stelde de verzoeker niet in staat om gedetailleerde verklaringen erover af te leggen. Over de documenten stelt het CGVS alleen dat het vreemd is dat er een aanhoudingsbevel kwam van Hamas op 15/08/2018 terwijl verzoeker al op 30/08/2017 de Gazastrook verliet.

Het CGVS motiveert echter niet waarom de documenten in kwestie geen bewijswaarde zouden hebben. In het begin wordt er algemeen verwezen naar de valse verklaringen van de verzoeker, doch hieruit kan niet afgeleid worden dat alle navolgende verklaringen en documenten geen bewijswaarde zouden hebben. Het dan ook gemakkelijk om zich te verschuilen achter het argument dat de houding van Hamas niet geloofwaardig zou zijn. De verzoeker kan hier immers zeer moeilijk verweer tegen voeren. De verzoeker kan niet weten wat de plannen van Hamas exact waren en waarom ze pas op 15/08/2018 overgingen tot uitvaardigen van een aanhoudingsbevel.

Indien het CGVS erop aanstuurt dat Hamas verzoeker allang geëxecuteerd zou moeten hebben gelet op het feit dat hij als verrader wordt beschouwd, dan mist dit argument logische grondslag. Indien iedere verrader daadwerkelijk door Hamas op een korte termijn wordt geëxecuteerd dan kan er een geen enkele verzoeker uit de Gazastrook omwille van problemen met Hamas een internationale bescherming krijgen.

Het CGVS schendt de zorgvuldigheidsnorm, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht. De verzoeker heeft weldegelijke een geloofwaardige vrees voor vervolging vanwege Hamas en de valselijke veroordeling voor de militaire rechtbank."

Vervolgens citeert verzoeker artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en stelt hij niet akkoord te kunnen gaan met wat in de bestreden beslissing met betrekking tot artikel 48/4, § 2, b), van deze wet wordt gesteld. Hij acht deze motivering niet ernstig en meent dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) hiermee niet voldoet aan haar onderzoeksbevoegdheid.

Hij stelt in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus omwille van zijn psychologische problemen, de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook die een schending uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), alsook de actuele situatie aan de grensovergang van Rafah en zet het volgende uiteen over zijn psychologische problemen:

"Hierboven werd reeds aangehaald dat de verzoeker kampt met psychologische problemen en in detail overlopen waarom de verzoeker een kwetsbaar profiel heeft.

Het CGVS heeft het kwetsbaar profiel van de verzoeker echter niet in overweging genomen. Terwijl de verzoeker zelf en zijn raadsman hierop tijdens het persoonlijk onderhoud hebben gewezen.

Een psychologische kwetsbaar in het licht van de erbarmelijke levensomstandigheden kunnen weldegelijk een individueel element vormen die ervoor zorgen dat de verzoeker onderworpen wordt aan een onmenselijke en vernederende behandeling bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

Het CGVS maakt in de bestreden op dit punt geen enkele afweging en bespreekt de psychologische problemen van de verzoeker enkel onder luik van de procedurele noden. Het CGVS erkent dan ook dat de verzoeker psychologische problemen heeft, doch stelt dat deze geen weerslag zouden hebben gehad op het verloop van het persoonlijk onderhoud:

De psychologische problemen worden echter niet in aanmerking genomen bij de bepaling van de kwetsbaarheid van de verzoeker, niet in het kader van het asielrelaas noch in het kader van de nood aan subsidiaire bescherming.

De verzoeker heeft weldegelijk een kwetsbaar profiel (zie 4.3).

De verzoeker is gegriefd door het feit dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met zijn psychologische kwetsbaarheid noch bij het asielrelaas noch bij de nood aan subsidiaire bescherming. Een psychologische kwetsbaarheid kan er immers toe leiden dat een persoon bij terugkeer naar zijn land van herkomst een onmenselijke en vernederende behandeling zal moeten ondergaan.

In een arrest van de Verenigde Kamers dat specifieke elementen eigen aan de persoon aanleiding kunnen geven tot de toekenning van internationale bescherming voor een persoon afkomstig uit de Gazastrook (RVV Verenigde Kamers nr. 228 888 van 18 november 2019). In het voornoemde arrest betrof het een eveneens een man psychische problemen waarbij uw Raad oordeelde dat hij bescherming moest krijgen in België, omwille van zijn kwetsbaar profiel alsook de afwezigheid van een behandelingsmogelijkheden in de Gazastrook.

Dit alles in het licht van de dramatische humanitaire omstandigheden en de volatiele veiligheidssituatie in de Gazastrook (zie verder).

Het CGVS handelt onzorgvuldig door het uitgebreid psychologisch attest; de verklaringen van verzoeken en de opmerking van zijn raadsman aangaande zijn kwetsbaar profiel te negeren. Terwijl een psychologisch kwetsbaar profiel een doorslaggevende reden kan zijn voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus."

Wat betreft de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook, laat verzoeker het volgende gelden:

"Het CGVS erkent in de bestreden beslissing dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in Gaza. Het stelt echter dat niet iedereen in Gaza in preciaire omstandigheden leeft. Volgens het CGVS is de persoonlijke situatie naar plaatselijke maatstaven behoor en niet precair.

De verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan.

Het CGVS heeft geenszins rekening gehouden met het kwetsbaar profiel van verzoeker dat hierboven werd uiteengezet.

De verzoeker kampt met psychologische problemen en heeft hierbij suïcidale gedachten. Hij kampt met zeer veel stress en heeft slaapproblemen, concentratieproblemen en wordt geplaagd door repetitieve gedachten en herinneringen. Hij heeft een groot gevoel van schuld en schaamte en raakt snel geïrriteerd. Hij heeft bovendien donkere gedacht en angstaanvallen.

De verzoeker wenst erop te wijzen dat de jarenlange blokkade en de oorlog van 2014 een bijzonder grote impact hebben gehad op de gezondheidszorg in de Gazastrook.

Uit verschillende internationale bronnen blijkt dat de gezondheidszorg in Gaza, voor zover deze al bestaande was, op instorten staat.

"(...)" (UNSCO, Gaza ten years later, juli 2017, p. 24, <https://unsco.unmissions.org/gaza-ten-years-later-report-july-2017>)

Inwoners van de Gazastrook zijn daarom afhankelijk van medische zorgen buiten Gaza. Israël is echter strenger geworden bij het toekennen van vergunningen en ook de medewerking van de Palestijnse Autoriteit voor het bekomen van deze vergunningen zou gebrekkig zijn. Dit kost mensenlevens.

"(...)"

(UNHCR, Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return, p. 12-13, https://www.ecoi.net/en/file/local/1425917/1930_1520326763_5a9908ed4.pdf)

De verzoeker wordt in België opgevolgd door een psycholoog. Deze opvolging zal in de Gazastrook onmogelijk zijn. In de bestreden beslissing wordt een afweging gemaakt in verband met de economische positie van het gezin van de verzoeker maar geenszins wordt er rekening gehouden met zijn kwetsbaar profiel een psychologische problematiek.

Zelfs de UNRWA besloot om haar noodprogramma Community Mental Health Programme (CMHP) stop te zetten en mensen te ontslaan. Uit de COI Focus Palestinian Territories - Lebanon, The UNRWA financial crisis and impact on its programmes van 09/08/2019 (zie stuk 16) blijkt dat UNRWA door budgettekort de financiering van haar noodprogramma's heeft moeten aanpassen gelet op het feit dat zij prioriteit gaven aan voedselhulp, wat door het agentschap uiteraard als essentiëler wordt beschouwd:

"(...)"

(zie stuk 15 p. 4-5)

Geestelijke gezondheidszorg is niet beschikbaar in de Gazastrook.

De omstandigheden voor de verzoeker, zullen bij terugkeer precair zijn gelet op de afwezigheid van de nodige hulp, wat hem blootstelt aan een onmenselijke en vernederende behandeling.

De bestreden beslissing moet minstens vernietigd worden."

Daarna stelt verzoeker het volgende over de situatie aan de grensovergang van Rafah en Egypte:

"De verzoeker wenst erop te wijzen dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een pertinent element is dat moet betrokken worden in het risico op ernstige schade zoals vervat in artikel 48/4 § 2 b) Vw, zijnde het risico op een onmenselijke en vernederende behandeling wat ook blijkt uit de rechtspraak van Uw Raad:

"(...)"

(RVV Verenigde Kamers nr. 228 889 van 18 november 2019)

Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat dit element echter niet relevant zou zijn gelet op het feit dat de verzoeker geen bescherming geniet van UNRWA en dat zijn verzoek om internationale bescherming beoordeeld moet worden in het licht van de artikelen van 48/3 en 48/4 Vw.

Het CGVS lijkt echter niet zo zeker van de eigenstelling waardoor er vervolgens toch gemotiveerd is aangaande de mogelijkheid van de terugkeer van Palestijnen naar de Gazastrook. Er wordt in detail uiteengezet hoe Palestijnen kunnen terugkeren naar de Gaza, "onder voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is." Het feit of de grensovergang van Rafah open is, is weldegelijk een noodzakelijke voorwaarde.

De verzoeker kan het niet eens zijn met een dergelijke tegenstrijdige motivering.

Het feit of de grens van Rafah open en toegankelijk is, hangt af van het fragiel politiek evenwicht tussen de Palestijnse autoriteit en Harnas. Daarnaast is de veiligheidssituatie in de Noordelijke Sinai van doorslaggevend belang.

De verzoeker wenst erop te wijzen dat de recente gebeurtenissen aantonen dat het feit of de grensovergang in Rafah open is, afhankelijk is van een fragiel politiek evenwicht. Hoewel de grens met Rafah op heden open is, kan er niet voorspeld worden wat de toekomst brengt.

De verzoeker behoudt zich dan ook het recht voor om actuele informatie aan te brengen aangaande de situatie aan de grensovergang van Rafah.

Een ander cruciaal element in de beoordeling van de mogelijkheid tot terugkeer is de Veiligheidssituatie in de Sinai in het noorden van Egypte. Er kan immers niet van verzoeker verwacht worden dat hij door onveilige gebieden dient te reizen om zijn "veilig" land van herkomst te bereiken. Dit volgt uit de rechtspraak van het EHRM en de Raad van State (EHRM 11/01/2007 nr. 1948/04 Salah Sheekh t. Nederland, en RvS 18/07/2011, nr. 214.686).

Het CGVS verwijst naar de COI Focus Palestine Retour dans la Bande de Gaza van 09/09/2019 en stelt dat de situatie in de Sinai relatief veilig is en dat Palestijnen die terugkeren naar de Gazastrook niet geviséerd worden.

De verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan en verwijst naar recentere informatie die erop wijst dat de Sinai weldegelijk gevaarlijk is. De regio wordt geteisterd door geweld en aanslagen van de zijde van Wilayat Sinai (WS) en aan de andere kant is er ook geweld van het leger en de veiligheidsdiensten. Bij aanvallen van alle partijen komen er burgerslachtoffers om.

De verzoeker wenst te verwijzen naar de COI Focus "Egypte Veiligheidssituatie" van 11/12/2019 (zie stuk 16).

"(...)"

(zie stuk 16, p. 16)

Uit de COI Focus van 11/12/2019 blijkt verder dat het geweld zich concentreert op de kustweg tussen al Arish en Rafah, dit is de weg die verzoeker moet nemen op via de grensovergang van Rafah de Gazastrook binnen te komen. De COI Focus van 11/12/2019 preciseert dat het om zowel militaire als niet-militaire doelwitten gaat:

"(...)"

(zie stuk 16, p 34)

Uit de COI Focus van 11/12/2019 blijkt verder dat WS in September 2019 aangaf dat zij het voorbije jaar 228 aanvallen hebben uitgevoerd, waarvan 157 met IED's en dat er daarbij 463 slachtoffers vielen zonder onderscheid of deze gedood of gewond zijn.

Human Rights Watch schrijft in een artikel "If You Are Afraid for Your Lives, Leave Sinai!" van 28/05/2019 het volgende over de activiteiten van WS (zie stuk 17):

"(...)"

(zie stuk 17)

Ook bij aanvallen van het leger en de veiligheidsdiensten vallen slachtoffers te betreuren. De COI Focus 11/12/2019 benadrukt dat verschillende bronnen niet uitsluiten dat er talrijke burgerslachtoffers vielen bij aanvallen van de veiligheidsdiensten (zie stuk 16, p. 39).

De zone aan de grens met Gaza wordt door de Egyptische autoriteiten als bufferzone gebruikt, ziekenhuizen, scholen, winkels en huizen zijn er vernield:

"(...)"

(zie stuk 16, p. 41)

De COI Focus 11/12/2019 stelt verder dat ook de Egyptische autoriteiten zich schuldig maken aan schendingen van de mensenrechten en het internationaal humanitair recht.

Human Rights Watch meldt in het hogervermeld artikel van 28/05/2019 dat er op alle wegen checkpoints staat en dat er incidenten zijn gemeld waarbij er geschoten werd op burger en voertuigen die geen duidelijke of eminente dreiging vormden:

(...)"

(zie stuk 16)

Uit het reisadvies van de Canadese overheid blijkt verder dat de situatie in de Noordelijke Sinai en in bijzonderheid de regio de grenst aan Israël extreem onstabiel is. De noodtoestand is er van kracht:

"(...)" »

(zie stuk 18)

Er kan van verzoeker niet verwacht worden dat hij via een dergelijk onveilig en volatiel gebied met terugkeren naar de grensovergang met Rafah. De vraag is dan ook of deze open zal zijn. Indien de grensovergang gesloten is dient verzoeker is een gevaarlijke bufferzone te wachten tot de grens open gaat.

De verzoeker wenst verder te benadrukken dat het leger en de politie het voornaamste doelwit zijn van WS. Bijgevolg zijn is de politie die het busvervoer naar de grens van Rafah beveiligd ook een doelwit. Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat Palestijnen die terugkeren niet gevisieerd worden. Het CGVS gaat eraan voorbij dat de politie die de bussen beveiligd weldegelijk een doelwit is. De strategie van WS bestaat er dan ook in om het staatsgezag te ondermijnen en te laten blijken dat de staat de veiligheid niet kan garanderen.

Er zijn zowel praktische als veiligheidshindernissen die een terugkeer naar de Gazastrook verhinderen. Het feit dat de verzoeker niet geregistreerd is bij UNRWA betekend niet dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook, als dit al mogelijk is wordt blootgesteld aan het risico op een onmenselijke en vernederde behandeling.

De veiligheid bij terugkeer van de verzoeker is geenszins gegarandeerd."

Ten slotte betoogt verzoeker nog als volgt over de veiligheidssituatie in de Gazastrook:

"Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat er op heden geen sprake is van een situatie van willekeurig geweld dat verzoeker door zijn loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Het CGVS voegt er verder aan toe dat er in hoofde van verzoeker geen persoonlijke elementen zijn die dit risico zouden kunnen verhogen.

De verzoeker betwist dit en stelt dat de situatie in Gaza zeer onvoorspelbaar en volatiel is.

De burgerbevoling van Gaza werd slachtoffer van drie grootschalige Israëlische militaire operaties, de Operation Cast Lead in 2008, Operation Pillar of Defense in 2012 en Operation Protective Edge in 2014. Daarnaast vinden er op regelmatige basis Israëlische invallen en luchtaanvallen plaats als antwoord op raketaanvallen van Harnas. De inwoners van Gaza leven met andere woorden in een voortdurende toestand van geweld en onveiligheid.

"(...)" (UNSCO, Gaza ten years later, juli2017, p. 11-12, <https://unsco.unmissions.org/gaza-ten-years-later-report-july-2017>).

De veiligheidssituatie blijft volatiel:

"(...)" (UNHCR, Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return, p. 6, https://www.ecoi.net/en/file/local/1425917/1930_1520326763_5a9908ed4.pdf)

Dat de situatie op elk ogenblik kan escaleren wordt aangetoond door de Israëlsche luchtaanvallen van 25 en 26 maart 2019 op Hamasdoelwitten in Gaza. Met de luchtaanvallen reageert Israël op raketten afgevuurd vanuit Gaza waardoor een familie van zeven in Israël gewond raakte. Ondertussen werden tientallen luchtaanvallen uitgevoerd op verschillende doelwitten in Gaza waaronder op dichtbevolkte plaatsen, residentiële gebouwen en andere private-en publieke structuren. Tientallen burgers moesten hun woning evacueren, twee Palestijnse burgers raakte gewond, residentiële gebouwen werden vernietigd of aanpalende woningen beschadigd en verschillende burgers werden ontheemd. (PCHR, Two Million Palestinians Are Victims of Israeli Airstrikes and Collective Punishment Policy. ..., 26 maart 2019, <https://pchrgaza.org/en/?p=12200>; Al Mezan Center for Human Rights, Israeli Forces Launch Intensive Airstrikes on Gaza and Targets Civilian Property, 26 maart 2019)

Verschillende militaire operaties, waarbij cruciale infrastructuur zoals onder andere ziekenhuizen, scholen, Gaza's enige elektriciteitscentrale werden vernietigd, hebben bijgedragen aan de huidige desastreuze socio-economische en humanitaire situatie in Gaza;

"(...)" (S. ROY, "The Gaza Strip, The Political Economy of De-development", Institute for Palestine Studies, 2016, p. 401)

Volgens cijfers van de Wereldgezondheidsorganisatie liep, tussen maart 2018 tot 31 juli 2019, het dodentol in de Gazastrook op tot 315 doden. In dit aantal zijn drie foetussen van tussen de 7 en de 8 maanden oud begrepen, wat dus betekent dat minstens één hoogzwangere vrouw het leven liet. (WHO, "Situation Report occupied Palestinian territory - Gaza 01 - 31 July 2019", 9 augustus 2019, http://www.emro.who.int/images/stories/palestine/documents/WHO_SitRep_July_2019_.pdf?ua=1)

Ongeveer twee derde van de slachtoffers liet het leven in de context van de demonstraties, terwijl één derde hierbuiten het leven liet (OCHA, "Humanitarian snapshot: Casualties in the context of demonstrations and hostilities in Gaza: 30 mar 2018-31 July 2019", 31 augustus 2019, <https://www.ochaopt.org/content/humanitarian-snapshot-casualtiescontext-demonstrations-and-hostilities-gaza-30-mar-2018-0>.)

Het aantal gewonde personen liep op tot 30.724.34 Van de 18.165 mensen die naar de spoedafdeling van het ziekenhuis gingen, bevonden er zich 7.381 mensen met schotwonden. 8 personen moesten een amputatie ondergaan als gevolg van verwondingen die opgelopen werden in de context van de Great March of Returndemonstraties. Onder deze 148 personen bevonden zich 30 kinderen. 24 personen zijn geparalyseerd en 15 hebben permanent zicht verloren (WHO, "Situation Report occupied Palestinian territory - Gaza 01 - 31 July 2019", 9 augustus 2019, http://www.emro.who.int/images/stories/palestine/documents/WHO_SitRep_July_2019_.pdf?ua=1.)

Daarnaast vielen er ook nog meerdere gewonden tijdens de agressieve onderdrukking door Harnas van de protesten georganiseerd onder de slogan "We want to live" die plaatsvonden in maart 2019. (HRW, "Another brutal crackdown by Hamas in Gaza", 20 maart 2018, <https://www.hrw.org/news/2019/03/20/another-brutalcrackdown-hamas-gaza>).

De staat van de gezondheidszorg en de nood aan fondsen baart de internationale gemeenschap zorgen. In mei 2019 lanceerde UN Humanitarian Coordinator for the Occupied Palestinian Territory, Jamie McGoldrick, een dringende oproep tot het samenbrengen van 20 miljoen US dollars om de mensen van Gaza die verwond werden in de context van de Great March of Return, te ondersteunen en te verzorgen:

"(...)"

(UN News Service, "Hundreds of wounded Gazo protesters risk limb amputation without immediate help, warns top UN official", 8 mei 2019, <https://reliefweb.int/report/occupied-palestinian-territory/hundreds-wounded-gazaprotesters-risk-limb-amputation-without>.)

Ook de cijfers tonen aan dat de staat van de gezondheidszorg een belangrijke impact heeft op het leven van de slachtoffers: OCHA maakt gewag van 148 mensen die een amputatie moesten ondergaan, waarvan het grootste deel te wijten was aan "inadequate treatment". (https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/hummonitor_august_2019.pdf)

Volgens cijfers van het OCHA, vielen bij het conflict gedurende de periode april- augustus 2019, 55 doden en ongeveer 5 800 gewonden langs Palestijnse kant. (OCHA, "Humanitarian Bulletin occupied Palestinian territory - April 2019", https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/hummonitor_april_2019_english.pdf; "Humanitarian Bulletin occupied Palestinian territory - May 2019)

Voor mei was erg bloedig, met 32 Palestijnse dodelijke slachtoffers. (Nickolav Mladenov – Special Coordinator for the Middle East Peace process, "Security Council Briefing on the Situation in the middle East, including the Palestinian question", 22 mei 2019, <https://unsco.unmissions.org/security-council-briefing-situation-middle-east-including-palestinian-question-5>)

Human Rights Watch kwalificeerde de daden van begin mei als "unlawful attacks by both sides":

"(...)"

(HRW, "Gaza: Unlawful Attacks in May Fighting", 12 juni 2019, <https://www.hrw.org/news/2019/06/12/gazaunlawful-attacks-may-fighting>.)

Ook veel burgerwoningen werden beschadigd of vernield:

"(...)"

(B'Tselem, "Deliberately targeting homes in Gaza, Israel kills 13 civilians, 2 of them minors", 12 juni 2019, https://www.btselem.org/gaza_strip/20190612_targeting_inhabited_gazan_homes)

En,

"(...)"

(zie PCHR, *Around 70 Airstrikes within 12 Hours...Israel Violates the Gaza Strip: Pregnant Woman and her Baby Girl Killed...Residential Buildings Targeted...and Israeli Attacks Continue*, 4 mei 2019, <https://pchrgaza.org/en/?p=12442>)

De veiligheidssituatie in Gaza is weldegelijk ernstig en volatiel.

In combinatie met het kwetsbaar profiel van de verzoeker vormt het weldegelijk een grond voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus."

Verzoeker besluit dat het CGVS zich onredelijk opstelt door, nadat hij een kans kreeg om de waarheid te zeggen, te stellen dat zijn volledig relaas en de voorgelegde documenten *a priori* ongeloofwaardig zijn. Hij meent dat hij weldegelijk een vrees voor vervolging heeft die hij kan staven met documenten en gedetailleerde verklaringen. Daarnaast houdt het CGVS volgens verzoeker geen rekening met zijn kwetsbaar profiel in het licht van de veiligheidssituatie en de humanitaire situatie in de Gazastrook. Bovendien is een terugkeer langs de Sinaiwoestijn onveilig.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd:

- een psychologisch attest van 15 oktober 2019 (stuk 3);
- het verslag "Wat is en doet een psycholoog?" van de Psychologencommissie (stuk 4);
- een bewijs van specialisatie van zijn psycholoog (stuk 5);
- medische attesten van 19 augustus 2019 en 2 oktober 2019 (stukken 6 en 7);
- aanhoudingsbevelen van 15 augustus 2018, 25 augustus 2018 en 25 oktober 2018, alle met voor eensluidend verklaarde vertaling van het Arabisch naar het Nederlands (stukken 8, 9 en 10);
- een arrestatiebevel van de militaire rechtbank van 4 maart 2019 (stuk 11);
- een fotokopie van zijn paspoort en identiteitskaart (stukken 12 en 13);
- een uittreksel uit het "Revolutionair Strafrecht wetboek van de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie van 1979", met voor eensluidend verklaarde vertaling van het Arabisch naar het Nederlands (stuk 14);
- de COI Focus "Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 9 augustus 2019 (update) (stuk 15);
- een uittreksel uit de COI Focus "Egypte. Veiligheidssituatie" van 11 december 2019 (update) (stuk 16);
- het artikel "If you are afraid for your lives, leave Sinai" van Human Rights Watch van 28 mei 2019 (stuk 17);
- een reisadvies voor Egypte van de Canadese regering van 28 augustus 2019 (stuk 18).

2.2.2. Op 6 oktober 2020 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de COI Focus "Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire" van 6 maart 2020 en de COI Focus "Palestine. Retour dans la Bande de Gaza" van 3 september 2020.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de COI Focus "Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire" van 5 oktober 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben, nu (i) hij er doelbewust voor koos de Belgische autoriteiten te misleiden, (ii) zijn geloofwaardigheid voorts wordt ondermijnd door een aantal ongerijmdheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen, en (iii) zijn broer strikt persoonlijke motieven aanhaalde zodat het loutere feit dat deze als vluchteling erkend werd niet betekent dat er ook in zijn geval beslist moet worden tot toekenning van een beschermingsstatuut, omdat (B) hij zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, omdat (C) uit zijn verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is, zodat niet kan worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen, omdat (D) er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen

elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (E) de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is terug te keren naar de Gazastrook niet relevant is voor de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming, bovendien uit informatie in het administratief dossier blijkt dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren, en hij niet heeft aangetoond dat er omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah in zijn hoofde een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bestaat, en omdat (F) de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen ombuigen. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart de Gazastrook verlaten te hebben uit vrees om vermoord te worden door Hamasleden. Hij zou tussen april en mei 2017 door Hamas gearresteerd zijn geweest nadat hij een betoging had gefotografeerd aan de grens met Israël. Hierdoor zou Hamas hem ervan verdacht hebben banden te hebben met de Palestijnse Autoriteiten en foto's en informatie doorgestuurd te hebben naar Israël en de Palestijnse Autoriteiten. Bijgevolg werd hij volgens zijn verklaringen bestempeld als een spion die werkte voor Israël. Na zijn ondervraging zou verzoeker zijn vrijgelaten, doch in de maanden die volgden zou hij nog regelmatig zijn lastiggevallen door leden van Hamas, die hem fouilleerden en zijn gsm controleerden. Dit zou ertoe hebben geleid dat verzoeker zich niet langer in het openbaar toonde en uiteindelijk de beslissing nam om het land te verlaten.

In navolging van de commissaris-generaal hecht ook de Raad geen geloof aan de verklaringen van verzoeker dat hij door Hamas beschuldigd wordt van spionage omdat hij tunnels van hen fotografeerde en gevoelige informatie doorgaf aan de Palestijnse autoriteiten en Israël.

Zo wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker er doelbewust voor koos de Belgische autoriteiten te misleiden. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Zo beweerde u eerst dat uw problemen zich in juni 2018 afspeelden. U legde hieromtrent valse verklaringen af bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), en tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS (CGVS 1 p. 17-18). Bovendien legde u valse documenten ter staving van uw aanwezigheid in Gaza en van uw probleem met Hamas (CGVS 1 p. 7). U verklaarde immers initieel dat uw probleem met Hamas begon ten gevolge van een foto-opdracht voor de organisatie Al Rowad (CGVS 1 p. 13 & 14). Ter staving van uw verklaringen legde u een attest neer dat uw tewerkstelling voor deze organisatie van 1 april 2018 tot 31 mei 2018 bevestigt (CGVS 1 p.7). Tevens legde u een andere tewerkstellingsattest neer dat u van januari tot maart 2018 in de Gazastrook plaatste (CGVS 1 p.7). Uit screenshots van uw Instagramprofiel bleek echter dat u zich reeds in Turkije bevond in juni 2018 (CGVS 1 p. 20-21), hetgeen u overigens erkent na een confrontatie met de vermelde beelden en overleg met uw advocaat (CGVS 1 p. 20 – 21). Het feit dat u met valse verklaringen en documenten uw relaas trachtte te staven doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van alle andere door u ingediende documenten ter staving van uw vermeende vrees en brengt de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven in het gedrang. Gelet op het feit dat u loog over uw werkelijke verblijfplaatsen binnen de door u gepresenteerde tijdlijn en het tijdstip waarin uw problemen hebben plaatsgevonden, werd u de kans geboden uw verklaringen te herzien. Ten gevolge uw nieuwe verklaring over het moment van uw vertrek, en op vraag van uw advocate, werd u de kans geboden om ware toedracht van uw vlucht toe te lichten tijdens een tweede onderhoud (CGVS 1 p. 23). In uw tweede onderhoud houdt u vast aan uw

initiële vrees die u nu verplaatst in de tijd (CGVS 2 p. 4 – 5). Niet alleen verschuift u uw asielrelaas in de tijd ook geeft u uw relaas op meerdere punten een nieuwe wending. Zoals eerder aangehaald koppelt u uw problemen los van uw vrijwilligerswerk voor Al Rowad en uw aanwezigheid op de mars van de terugkeer. In uw nieuwe versie voegt u dan weer een nieuw luik dat u initieel niet vermeldde toe, met name dat u omwille van uw contacten met een Israëlsch staatsburger door Hamas gevisieerd werd (CGVS 2 p.4; CGVS 1 p.17,18,19). Als u er in uw tweede onderhoud op gewezen wordt dat u in uw gewijzigde versie een geheel nieuwe oorzaak van uw problemen met Hamas verwerkt bevestigt u slechts dat dit klopt (CGVS 2 p.7). Dit is weinig ernstig. Dat u niet alleen valse verklaringen aflegde over uw vertrek uit Gaza en het tijds kader van de vervolgingsfeiten die u kende, maar ook uw relaas op cruciale punten aanpast haalt het geloof in uw asielmotieven geheel onderuit. Een dergelijke handelswijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Van een verzoeker mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs worden verwacht dat hij zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn echte vluchtmotieven en het tijdstip waarin de problemen zich presenteerden. Een dergelijke houding waarbij u de autoriteiten waarvan u de bescherming inroept tracht te misleiden is niet in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat u de waarheid niet vertelde over uw tijdstip van vertrek en de tijdslijn van uw problemen met Hamas omdat anderen u dit hadden aangeraden (CGVS 1 p. 21 & CGVS 2 p. 7), is niet afdoende als uitleg. Indien u daadwerkelijk slechts uw asielrelaas in de tijd verschoof om uw vertrek uit Gaza nauwer te laten aansluiten bij uw aankomst in België kan er verwacht worden dat u slechts één versie en geen twee versies van uw asielrelaas verklaarde."

Verzoeker beaamt in zijn verzoekschrift dat hij getracht heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden, doch meent dat valse verklaringen aan het begin van de procedure de geloofwaardigheid van de latere verklaringen niet *a priori* kunnen aantasten. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat het de commissaris-generaal, en ook de Raad, toekomt om rekening te houden met alle elementen in het administratief dossier, dus ook met het leugenachtig karakter van de verklaringen die hij initieel bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS aflegde. Dat verzoeker initieel leugenachtige verklaringen aflegde, doet wel degelijk afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid, temeer nu hij hieraan pas remedieerde nadat hij geconfronteerd werd met beelden waaruit bleek dat hij op het ogenblik van de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten in Gaza zich niet meer in Gaza bevond en temeer nu hij daarbij zijn relaas niet louter in de tijdslijn, doch ook op een ander cruciaal punt wijzigde. Voor zover verzoeker nog toelicht dat hij was ingegaan op verkeerd advies van andere asielzoekers die hem hadden aangeraden zijn vertrekdatum uit Gaza te verplaatsen en een langer verblijf in Egypte en Turkije te verbergen, beperkt zich tot een herhaling van wat hij eerder tijdens het gehoor voor het CGVS reeds verklaard heeft, zonder de motieven van de bestreden beslissing daarover te weerleggen of te ontcrachten. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt, heeft hij helemaal niet "*enkel valse verklaringen (...) afgelegd aangaande de chronologie van de feiten en zijn vertrek uit Gaza later in de tijd (...) gesitueerd*", doch verwerkte hij in zijn gewijzigde versie een geheel nieuwe oorzaak van zijn problemen met Hamas, met name dat hij omwille van zijn contacten met een Israëlsch staatsburger door Hamas gevisieerd werd. Uit het voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker wel degelijk een tweede kans heeft gegeven om eerlijk te zijn over de redenen waarom hij de Gazastrook ontvluchtte, doch dat verzoeker deze kans niet benutte. Ten slotte dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Zo oordeelde de commissaris-generaal nog dat verzoekers geloofwaardigheid voorts wordt ondermijnd door een aantal ongerijmdheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen, wat hij in de bestreden beslissing als volgt toelicht:

"Zo verklaart u gezien te worden als spion omdat u o.a. contacten had met mensen in Israël om geldstromen tussen een Israëlsch contact en families in Gaza mogelijk te maken (CGVS 2 p. 4). In dit kader wijzigt u echter regelmatig uw verklaringen. Zo verklaart u initieel dat u altijd geld ontving van uw contact (CGVS 1 p. 22). Als u gevraagd wordt naar bewijzen van de geldstromen beweert u opeens geen geld ontvangen te hebben maar slechts namen of identiteitsnummers te hebben doorgegeven (CGVS 1 p. 22; CGVS 2 p. 4). Later verklaarde u dan weer foto's van tunnels en gegevens van verzetsleden doorgegeven te hebben aan uw contact in Israël (CGVS 2 p. 6). Opnieuw wijzigt u even later uw verklaringen en beweert u nu dat u niets doorgaf aan het buitenland (CGVS 2 p. 7). De vaststelling dat u voortdurend uw verklaringen aanpast ontnemt uw beweringen elk geloof. Bovendien is het gelet op uw uitspaken dat u geen informatie doorgaf, dat Hamas in staat is uw telefoon af te

luisteren en dat uw camera, laptop en telefoon in beslag werden genomen onwaarschijnlijk dat Hamas u zou beschuldigen van het doorgeven van informatie (CGVS 2 p. 4 & 7). Aan de andere reden die u aanbrengt voor de focus van Hamas op uw persoon kan evenmin geloof worden gehecht. U beweert dat u bij een betoging de smokkeltunnels van Hamas fotografeerde (CGVS 1 p.18; CGVS 2 p.4). U geeft aan dat Hamas foto's van alle vrijheid gaf en hen geen beperkingen oplegde (CGVS 1 p.14). Het is zeer onwaarschijnlijk dat u zonder toestemming of restricties in de buurt van smokkeltunnels die aan Hamas toebehoorden, leden van Hamas kon fotograferen (CGVS 1 p. 14). Deze bevinding doet verder afbreuk aan het geloof in uw conflict met Hamas.

U beweert tot tweemaal toe in mei 2017 opgepakt te zijn door leden van Hamas omwille van de door u aangehaalde verdenkingen. Het is echter opmerkelijk dat u in uw verklaringen van uw eerste onderhoud en die van uw tweede onderhoud met verschillende aantallen i.v.m. uw arrestaties komt. Zo verklaart u bij uw eerste onderhoud drie maal gearresteerd te zijn en in uw tweede onderhoud twee arrestaties ondergaan te hebben. Gelet op de meedogenloze reputatie van Hamas, haar netwerk en de zwaarwichtigheid van door u aangehaalde beschuldigingen, is het overigens hoogst onwaarschijnlijk dat u tot tweemaal toe zonder verdere gevolgen kon beschikken na een arrestatie voor vermeende spionage (CGVS 2 p. 4). Deze schijnbaar passieve houding van Hamas ondanks de zware beschuldigingen aan uw adres zet zich ook voort na uw vertrek. Na uw vertrek ontving uw familie drie oproepingsbrieven voor u. Na deze oproepingsbrieven kwamen er patrouilles bij uw thuis langs die op hun beurt werden afgesloten met het vonnis van de militaire rechtbank (CGVS 2 p.3). Andere problemen kende uw familie niet sedert uw vertrek (CGVS 2 p. 6). Deze drie dagvaardingen die u neerlegt dateren van 15 augustus 2018, 25 augustus 2018 en 25 oktober 2018. Aangezien u reeds op 30 augustus 2017 de Gazastrook verliet is het zeer bevreemdend dat Hamas een jaar lang niets tegen u zou ondernemen om u vervolgens terug zeer actief te vervolgen (CGVS 2 p.3). Deze houding van Hamas is allesbehalve plausibel. Tenslotte is het zeer opmerkelijk dat de lokale overheid van Hamas op uw vraag bevestigingsbrieven zou afleveren gelet op het feit dat u als voortvluchtig wordt beschouwd."

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat hij nooit geld heeft ontvangen van de heer M. A. B., dat hij enkel de namen en de identiteitsnummers moest doorgeven van de mensen die het geld nodig hadden en dat hij nooit foto's of andere informatie doorstuurde naar de persoon in Israël, maar van dit laatste enkel vals beschuldigd werd door Hamas, doch blijft steken in het herhalen van een versie van de door hem afgelegde verklaringen. Uit de notities van het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt duidelijk dat verzoeker verklaarde dat de vriend van zijn broer die in Israël woonde en waarmee hij contact had "*altijd geld naar ons (stuurde) om mensen te helpen*" (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 11, notities van het persoonlijk onderhoud van 22 oktober 2019, p. 22). In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt, is deze verklaring niet vaag en voor interpretatie vatbaar. Dat verzoeker initieel verklaarde dat zijn contact uit Israël "*altijd geld naar ons (stuurde) om mensen te helpen*", doch meteen daarna, toen hem gevraagd werd naar bewijzen van die geldstromen verklaarde dat hij zelf geen geld ontvangen had, maar dat zij hem namen gaven van de mensen in nood en dat zijn contact er dan voor zorgde dat het geld tot bij hen geraakte (*ibid.*, p. 22), is wel degelijk tegenstrijdig. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Dat verzoeker hierover tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS wel consistent was, doet daaraan geen afbreuk.

Wat betreft het doorgeven van foto's en andere informatie stelt verzoeker thans in zijn verzoekschrift dat dit enkel een valse beschuldiging was van Hamas. Uit zijn verklaringen kan evenwel niet blijken dat het om een valse beschuldiging ging. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker verklaarde dat hij foto's van tunnels had gemaakt en gegevens van verzetsleden had doorgegeven. Zelfs zo zou worden aangenomen dat het hier om een misverstand ging en dat het wel degelijk om een valse beschuldiging ging en niet om wat verzoeker effectief had gedaan, dan nog is verzoekers verklaring dat hij niets naar het buitenland had gestuurd in tegenstrijd met zijn eerdere verklaring en zijn betoog in huidig verzoekschrift dat hij (enkel) namen of identiteitsnummers had doorgegeven aan de persoon in Israël. Bovendien is het, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, onwaarschijnlijk dat Hamas, die in staat was verzoekers telefoon af te luisteren en verzoekers camera, laptop en telefoon in beslag zou hebben genomen, verzoeker zou beschuldigen van het doorgeven van informatie indien hij daadwerkelijk niets had doorgegeven.

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud per vergissing zei dat hij driemaal werd gearresteerd en een tijdje later stelde dat hij tweemaal werd gearresteerd, ziet de Raad niet in hoe dit afbreuk doet aan de vaststelling dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het aantal keren dat hij gearresteerd is geweest. Waar verzoeker nog aanhaalt dat hij op dat moment in een zeer emotionele staat was omdat hij net te horen had gekregen dat hij een negatieve beslissing zou

krijgen wegens gebrek aan medewerking, zich hierdoor mentaal gekraakt voelde en door vermoeidheid een vergissing beging, beperkt hij zich tot het louter vergoelijken van zijn tegenstrijdige verklaringen, doch hij slaagt er niet in de tegenstrijdigheden, die steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen. In tegenstelling tot wat hij voorhoudt, werd hem overigens helemaal niet gezegd dat hij *“een negatieve beslissing zou krijgen wegens gebrek aan medewerking”*, doch werd hem erop gewezen dat hij een negatieve beslissing kan krijgen indien zijn herkomst of recente verblijfplaatsen als niet geloofwaardig worden beschouwd en werd hem daarbij meteen een nieuwe kans geboden (en aangeraden) om zijn eerdere, leugenachtige verklaringen te wijzigen (adm. doss., stuk 11, notities van het persoonlijk onderhoud van 22 oktober 2019, p. 21-22). De omstandigheid dat verzoeker bovendien concentratiestoornissen zou hebben kan niet verklaren dat hij zich vergiste over het aantal detenties die hij had ondergaan. De detenties vormen immers een manifeste afwijking op de alledaagsheid en waren van determinerende invloed op verzoekers verdere leven, zodat zij kunnen worden geacht in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn om over het aantal detenties die hij zou hebben ondergaan coherente verklaringen af te leggen.

Met de loutere bewering in zijn verzoekschrift dat hij in detentie werd geslagen en gefolterd – uit de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde medische attesten (adm. doss., stuk 17, map met ‘documenten’, nr. 10) blijkt dat verzoeker problemen heeft aan de knie, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat de door hem voorgehouden slagen en folteringen daarvan de oorzaak waren – en dat hij hierover gedetailleerde en doorleefde verklaringen heeft afgelegd – wat dient te worden gerelativeerd, gezien verzoeker, gevraagd om te omschrijven hoe die wonden van elektrische schokken voelden, antwoordde dat hij *“geen wonden (had) van de elektrische schokken”* en dat er *“enkel een plek”* bleef (adm. doss., stuk 11, notities van het persoonlijk onderhoud van 22 oktober 2019, p. 19) –, weerlegt verzoeker de overweging in de bestreden beslissing dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat hij tot tweemaal toe zonder verdere gevolgen kon beschikken na een arrestatie voor vermeende spionage niet. Hoe dan ook zijn deze medische attesten geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn aandoening opliep. De arts doet vaststelling over de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en kan, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2468). De neergelegde medische attesten zijn dan ook geen bewijs van de door verzoeker aangehaalde feiten van vervolging. Dat verzoeker deze attesten nogmaals voegt als bijlage bij zijn verzoekschrift, werpt hierop geen ander licht.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog laat gelden dat hij daarna door Hamas nog een jaar lang werd lastiggevalen en gefouilleerd, in de gaten werd gehouden en beperkt werd in zijn bewegingsvrijheid, waarbij hij specificeert dat hij werd gepest en dat er na controle regelmatig tussen zijn benen of boven zijn hoofd werd geschoten, wijst de Raad erop dat verzoeker de arrestaties situeerde in de periode tussen april en mei 2017 (adm. doss., stuk 11, notities van het persoonlijk onderhoud van 22 oktober 2019, p. 22) en dat hij zijn vertrek ongeveer in augustus 2017 situeerde (*ibid.*, p. 21). Dat verzoeker na de arrestatie en folteringen nog een jaar lang werd lastiggevalen, gefouilleerd, en dergelijke, stemt dan ook niet overeen met de (nieuwe) verklaringen die hij op het CGVS aflegde, zodat er geen geloof aan kan worden gehecht en hij niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat Hamas kennelijk besloten had dat het voldoende was om hem te intimideren en hem het leven zuur te maken.

Door in het verzoekschrift nogmaals te alluderen op de aanhoudingsbevelen en de oproeping door de Militaire rechtbank (zie adm. doss., stuk 17, map met ‘documenten’, nrs. 7 en 15), weerlegt noch ontkracht verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing dat het zeer bevreemdend is dat Hamas een jaar lang niets tegen hem zou ondernemen om hem vervolgens terug zeer actief te vervolgen en dat deze houding van Hamas allesbehalve plausibel is. De Raad voegt hier nog aan toe dat het alle slechts fotokopieën betreffen en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een beperkte bewijswaarde kan worden verleend (*cf.* RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De verwijzing naar artikel 131 van *“het Revolutionair Strafwetboek van de Palestijnse bevrijdingsorganisatie van 1979”* is dan ook niet dienstig.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog wijst op het screenshot dat hij neerlegde van een Facebookconversatie waaruit zou blijken dat hij gepest werd (adm. doss., stuk 17, map met ‘documenten’, nr. 18), stelt de Raad vast dat het ook hier slechts een fotokopie betreft waaraan slechts een beperkte bewijswaarde kan worden verleend (*cf.* RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien betreft dit, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt gesteld en door verzoeker nergens wordt

betwist, slechts een momentopname die de vaststellingen over de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven niet kan ombuigen.

Verzoeker bracht in de loop van de administratieve procedure, naast de documenten die hierboven reeds besproken werden, geen andere documenten bij die van aard zijn de appreciatie van zijn vluchtmotieven te wijzigen. Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

"Uw paspoort, uw identiteitskaart, de kopie van uw geboorteakte, de identiteitsdocumenten van uw ouders en vrouw, uw huwelijksakte, het uittreksel van de burgerlijke stand, het uittreksel ter staving van het pensioen van uw vader en de kopie van uw oud paspoort voor en na beschadiging, uw Turks visum, de verklaringen van de gemeente, de vragenlijst voor de bewoners van Abassan al-Jadida en de aankoopcheque hebben louter betrekking op uw identiteit en herkomst.

(...)

Het krantenartikel i.v.m. het probleem van uw oom heeft louter betrekking op zijn persoonlijk probleem, waarover u expliciet verklaart dat dit probleem geen motief in uw verzoek vormt (CGVS 2 p. 4). (...). Tenslotte legt u nog foto's neer van u met een fototoestel en van Palestijnse manifestanten. Deze foto's hebben geen bewijskracht om uw vrees voor Hamas te kunnen ondersteunen."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Dat verzoeker enkele van deze stukken nogmaals voegt als bijlage bij zijn verzoekschrift, werpt hierop geen ander licht.

Wat betreft het attest van de psycholoog, dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure heeft neergelegd (adm. doss., stuk 17, map met 'documenten', nr. 11), stelt de Raad vast dat hieruit blijkt dat verzoeker bij zijn psycholoog gewag heeft gemaakt van een aantal symptomen. Aangezien dit attest gebaseerd is op verzoekers eigen verklaringen tijdens een beperkt aantal consulten en niet op basis van onderzoeken vormt dit geen sluitend bewijs van de vervolgingsfeiten die verzoeker aandraagt. Zo hier al een zekere psychische kwetsbaarheid uit kan blijken, dan nog kan uit dit attest allerminst met zekerheid blijken dat dit het gevolg is van de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten. In dit attest wordt immers evenzeer de hypothese gesteld dat verzoekers toestand te wijten is aan de omstandigheid dat hij gescheiden is van zijn familie of aan zijn onzeker verblijfsstatuut hier in België. Ook de omstandigheid dat uit dit attest blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij soms denkt dat hij beter dood zou zijn en dat hij ook tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat hij soms denkt aan zelfmoord vormt geen bewijs van de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten. Voorts bevat dit attest onvoldoende concrete elementen waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoekers hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt beargumenteerd:

"Het attest omvat gezien het beperkte aantal consulten slechts een voorlopige diagnose, namelijk een stoornis gelinkt aan trauma's of stressfactoren en een depressie. Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat een psycholoog niet de bevoegdheid heeft om medische diagnoses te stellen. Bovendien kan noch uit het attest noch uit uw persoonlijke onderhoud afgeleid worden dat de door u aangegeven concentratieproblemen uw cognitieve vermogens dusdanig zouden aantasten dat u niet in staat zou zijn op adequate wijze uw asielmotieven uiteen te zetten. Niet alleen gaven noch u noch uw advocaat tijdens deze onderhoud aan dat u concentratiemoeilijkheden ervaarde, ook kon dit niet opgemaakt worden uit het verloop van uw persoonlijk onderhoud waar u gedetailleerde en duidelijke verklaringen aflegde."

In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt geopperd, blijkt uit de voorgaande motieven geenszins dat de commissaris-generaal stelt dat een psycholoog niet bevoegd zou zijn om een diagnose te stellen. In de bestreden beslissing wordt immers duidelijk gesteld *"dat een psycholoog niet de bevoegdheid heeft om medische diagnoses te stellen"*. In het door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde verslag *"Wat is en doet een psycholoog?"* van de Psychologencommissie (stukkenbundel verzoeker, stuk 4) kan nergens worden gelezen dat een psycholoog de bevoegdheid heeft om medische diagnoses te stellen. Dat verzoekers psycholoog aan de Université de Paris VII een gespecialiseerde opleiding volgde voor onder andere psychotraumatologie, en daarnaast een master in de klinische psychologie heeft behaald *"als een de vierjarige opleiding analytische psychotherapie"*, een tweejarige opleiding psychodiagnostiek en één jaar klinische seksuologie, doet aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Hoe dan ook kan noch uit het attest, noch uit zijn persoonlijke onderhoud afgeleid worden dat de door hem aangegeven problemen zijn cognitieve vermogens dusdanig zouden aantasten dat verzoeker niet in staat zou zijn op adequate wijze zijn asielmotieven uiteen te zetten.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zijn verklaringen over zijn problemen met Hamas niet geloofwaardig worden beschouwd.

Voorts benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de *goodwill* van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de in de regio agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Noch de commissaris-generaal, noch de Raad betwist of ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza, maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "*Operatie Beschermde Rand*" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in Gaza. Echter, uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker moet bijgevolg aantonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Te dezen blijkt uit verzoekers verklaringen echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook in het licht van de plaatselijke context behoorlijk is. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

"U bent immers een hoogopgeleide volwassen man die duidelijk aantoonde zelfredzaam en ondernemend ingesteld te zijn. Zo slaagde u er in om uzelf van een inkomen te voorzien door het kopen en verkopen van kledij, de landbouwactiviteiten op de grond van uw familie, en uw activiteiten voor organisaties zoals Mercy Corps (CGVS 1 p. 9, 13 & 14). Voorts verklaarde u steeds op uw vader te kunnen rekenen indien u iets te kort kwam (CGVS 1 p. 14). Zo kon u tevens op hem rekenen voor het betalen van de bruidsschat voor uw vrouw, ter waarde van 8.000 Jordaanse Dinar (CGVS 1 p. 12). Tenslotte bleek u in de positie om uw passie voor fotografie verder te kunnen ontwikkelen door extra opleidingen te volgen (CGVS 1 p. 13) en kon u zichzelf een camera met benodigdheden, ter waarde van 1.000 dollar, aanschaffen.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u uit een gegoede familie komt. U verklaart dat uw familie in haar levensonderhoud kan voorzien (CGVS 1 p. 11) en dat uw vader tot op vandaag een salaris van de Palestijnse Autoriteiten mag ontvangen (CGVS 1 p. 11). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat uw

ouderlijke woning, bestaande uit twee verdiepingen, een eigendom van de familie is en dat uw familie over landbouwgrond beschikte. (CGVS 1 p. 11, 14). Tenslotte konden uw broers en uzelf genieten van een universitaire studie (CGVS 1 p. 13) en is uw familie tot op vandaag in staat uw jongere zus en broer te laten genieten van een degelijke opleiding (CGVS 1 p. 13).

U geeft aan dat u een goed contact hebt met uw familieleden en dat deze band wordt onderhouden (CGVS 1 p. 4 & 5). Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer geen beroep kan doen op uw familie noch dat zij niet bereidwillig zouden zijn om u te helpen. Gezien bovenstaande vaststellingen kan er niet aangenomen worden dat u bij terugkeer naar Gaza in precare levensomstandigheden zou terechtkomen."

Verzoeker laat deze pertinente motieven in zijn verzoekschrift geheel onverlet. Verzoeker voert aan dat hij met psychologische problemen kampt, doch hij laat na toe te lichten in welk opzicht zijn beweerde psychologische kwetsbaarheid afbreuk doet aan de hierboven aangehaalde motieven, waaruit blijkt dat hij uit een gegoede familie komt waarop hij bij een terugkeer naar Gaza beroep kan doen. Bovendien dateert het meest actuele psychologisch attest dat verzoeker voorlegt van 15 oktober 2019, zodat niet blijkt dat verzoeker thans nog steeds psychologische problemen heeft. Hoe dan ook beperkt verzoeker zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs waar hij in zijn verzoekschrift voorhoudt dat opvolging door een psycholoog in de Gazastrook onmogelijk zal zijn. Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 228 888 van 18 november 2019 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu hij geen vluchteling is die met de thans bestreden beslissing wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Aldus laat verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt bijgevolg niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting, dit te meer gelet op zijn profiel evenals het profiel van zijn familie. Bijgevolg kan verzoeker niet volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift dat hij kan terugkeren naar de Gazastrook. Hij gaat in op de situatie aan de grensovergang te Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinai en besluit dat er praktische en veiligheidshindernissen zijn die een terugkeer naar de Gazastrook verhinderen.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019, die zich in het administratief dossier bevindt (adm. doss., stuk 19, map met 'landeninformatie'), en de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, die door verwerende partij bij haar op 6 oktober 2020 neergelegde aanvullende nota wordt gevoegd, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse

Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Te dezen blijkt uit de gegevens in het administratief dossier dat verzoeker over een paspoort en een identiteitskaart beschikt (adm. doss., stuk 17, map met 'documenten', nrs. 1 en 2). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus *"Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza"* van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld *"Situation sécuritaire dans le Sinai Nord"*), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bommbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geïsoleerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de *"Comprehensive Operatie Sinai 2018"*, die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinai in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere *checkpoints* in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. De *"Comprehensive Operatie Sinai 2018"* is tot op heden nog niet officieel afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden geïsoleerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven naar Bir el-Abed, dat in het westen van de provincie ligt. De

dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren. De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang te Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. In tegendeel, de informatie die hij aanhaalt ligt in dezelfde lijn als de hierboven aangehaalde overwegingen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met het coronavirus, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een *lockdown* opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse

autoriteiten om de verspreiding van Covid-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft. Te dezen brengt verzoeker geen enkel bewijs aan dat hij actueel en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de Covid-19-pandemie. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie in het rechtsplegingsdossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Evenmin blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat *supra*, onder punt 2.3.3., werd uiteengezet, blijkt immers dat hij de door hem voorgehouden problemen met Hamas niet aannemelijk heeft weten te maken. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Gaza zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, wat een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet in de risico-analyse rekening houdt met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Uit de COI Focus "*Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*" van 7 juni 2019, de COI Focus "*Territoires palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019*" van 10 september 2019, de COI Focus "*Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 6 maart 2020 en de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 5 oktober 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie "*Operatie Beschermde Rand*" startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Zo was er in mei 2019 opnieuw sprake van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn luchteenheid. Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november 2019 een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, wat werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de *“deal van de eeuw”* door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dicht bij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade en gewonden vielen.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van de Grote Mars van de Terugkeer. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door.

Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van de Grote Mars van de Terugkeer. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigt het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als “relatief hoog”, hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van de Grote Mars van de Terugkeer. De protesten werden toen evenwel niet hervat. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van de Grote Mars van de Terugkeer. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“*zone-tampon*”), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19 pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot 24 september 2020 relatief gespaard gebleven van geweld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 18 september 2020 in de Gazastrook 54 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict. In de periode van 1 januari tot 19 augustus 2020 zijn in Gaza vijf Palestijnse burgers omgekomen in het kader van dit conflict. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus “*Territoires palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*” van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Derhalve dient te worden vastgesteld dat actueel geenszins sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten worden geviséerd, is de Raad

van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

Verzoeker brengt zelf geen informatie bij die van aard is afbreuk te doen aan bovenstaande analyse. De door hem in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers minder actueel dan de informatie die in de voorgaande analyse werd verwerkt en ligt bovendien in dezelfde lijn als het bovenstaande, met name dat er een patroon is van latente spanningen met gebeurlijke erupties van het geweld. Uit deze informatie kan evenwel niet blijken dat thans systematisch alle inwoners van Gaza zouden worden getroffen door willekeurig geweld.

De Raad besluit dat er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Voor zover verzoeker refereert aan zijn kwetsbaar profiel, en meer bepaald zijn psychologische problemen, ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – op welke wijze dit voor hem tot een verhoogd risico op ernstige schade ten gevolge van het in Gaza aanwezige willekeurig geweld zou leiden.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoeker in meest ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN